

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΘΕΜΑ 2β

Το ύφος στην τελευταία παράγραφο εκφράζει την αγωνία και τη βαθιά ανησυχία του παιδιού - αφηγητή μπροστά στο ενδεχόμενο της απώλειας της μητέρας του αλλά και όλων των προσφιλών του προσώπων. Φοβάται ότι θα χάσει και μάλιστα ξαφνικά ό,τι αγαπάει και αυτός ο φόβος διαπνέει όλες τις σκέψεις και τις ενέργειές του. Η ψυχική του ένταση αποτυπώνεται στις γλωσσικές επιλογές του. Η χρήση του ασύνδετου σχήματος στην περιγραφή των ενεργειών της μητέρας του (να πηγαινοέρχεται, να ανοίγει τα ντουλάπια και τις κασέλες, να ξεσκεπάζει τα πιθάρια, να σκύβει κάτω από το κρεβάτι) προσδίδει στον λόγο του ένταση και ταχύτητα, στοιχεία που αναδεικνύουν τη δραματικότητα στο ύφος.

ΘΕΜΑ 3

Το παιδί-αφηγητής συνδέει συνειρμικά τη μητέρα του με τη νεράιδα και κατ' επέκταση με τη ζωή του. Στο παιδικό του μυαλό η νεράιδα, πλάσμα του ονείρου και της φαντασίας, ζει στον ποταμό και χορεύει κάτω από το φως του φεγγαριού. Είναι ελεύθερη, δεν περιορίζεται στα ανθρώπινα μέτρα και γι' αυτό δεν υπακούει στις ανθρώπινες επιθυμίες. Λόγω αυτού το παιδί την ταυτίζει με ύπαρξη που μπορεί εύκολα να διαφύγει και να χαθεί από τη ζωή των ανθρώπων έτσι ξαφνικά όπως εμφανίστηκε.

Προφανώς η σύνδεση της μητέρας με τη νεράιδα είναι απολύτως αναμενόμενη αφού παρατηρώντας ο αφηγητής τη μητέρα του, τις κινήσεις, τη συμπεριφορά, την αγόγγυστη προσφορά της στο σπίτι, δεν μπορεί παρά να την παραλληλίσει με εκείνη, αφού στα δικά του μάτια, λόγω της σχέσης που είχαν αναπτύξει, η μητέρα του ήταν ένα πρόσωπο ιδανικό με μαγικές ικανότητες. Παράλληλα, επειδή ήταν ιδιαίτερα συνδεδεμένος μαζί της, τον βασάνιζε το ενδεχόμενο της ξαφνικής απώλειάς της, το οποίο στην πορεία δεν περιοριζόταν στη μητέρα του αλλά επεκτεινόταν σε ό,τι εκείνος αγαπούσε πολύ.

[Λέξεις 173]